

BIULETYN *informacyjny*

ZARZĄDU GŁÓWNEGO PTTK
STYCZEŃ-LUTY 1965

Nr 72-73

w numerze:

	Str.
● W nowym 1965 roku	1
● X lat w służbie załogi	2
● Rok Tetmajerowski	2
● Nagrody dla informatorów	2
● 55 lat Błękitnego Krzyża	3
● Obrady Komisji Turystyki Pieszej	4
● Strefy i rezerwy ciszy	7
● Konkurs na fotogazetkę	8

W nowym 1965 roku

Uprogu nowego 1965 roku, jak zwykle przy takich okazjach, nasuwa się szereg refleksji i spostrzeżeń. Rok ubiegły wg wstępnych ocen władz Towarzystwa charakteryzował się niewątpliwie wzrostem działalności PTTK. Wzrost ten dał się zaobserwować w każdej dziedzinie naszej pracy, a więc zarówno w części programowo-organizacyjnej, jak też w usługach i gospodarce. Sieć organizacyjna wzbogaciła się o nowe Oddziały, powstały nowe Koła i Kluby. Wykonaliśmy plany imprez, zorganizowaliśmy i obsłużyliśmy więcej wycieczek. Wyszkoliliśmy kilka tysięcy nowych aktywistów i organizatorów, przewodników, przodowników, działaczy młodzieżowych.

Działalność dziesiątków tysięcy aktywistów PTTK w konkretny sposób wpłynęła na podniesienie kultury uprawiania turystyki, na lepsze programowanie i zapewnienie fachowego kierownictwa wycieczkom i imprezom.

Obok tych cech, świadczących o dobrze wykonanej społecznie użytecznej pracy — rok 1964 był jednocześnie okresem wzmoczonego działania i dokonań mających bardzo istotne znaczenie dla przyszłej działalności Towarzystwa.

Zostały sprecyzowane role i uprawnienia a także kierunki pracy PTTK w środowisku młodzieży szkolnej. Kolejne — po umowie — z Ministerstwem Oświaty porozumienie ze Związkiem Młodzieży Socjalistycznej określiło naszą działalność wśród młodzieży, zwłaszcza robotniczej. Podsumowany został wkład PTTK

w rozwój polskiej turystyki w okresie XX-lecia PRL, a wraz z podjęciem decyzji o zwołaniu w 1965 roku VI Walnego Zjazdu Delegatów PTTK — Zarząd Główny uchwalili Tezy zjazdowe — stanowiące projekt wytycznych, dróg i kierunków rozwoju i działania Towarzystwa na przyszłe lata. Jednocześnie sprecyzowano zadania roku 1965 w wytycznych Prezydium ZG do działalności programowo-organizacyjnej i usługowo-gospodarczej PTTK, wydano wspólnie z CRZZ roczny kalendarz imprez centralnych i ogólnopolskich, utworzono fundusz remontowo-modernizacyjny dla potrzeb bazy schroniskowej, stworzono podstawy do wielokrotnego wzrostu, w ciągu 5-lecia, produkcji pamiątkarskiej Towarzystwa.

Wyliczyliśmy sprawy najbardziej charakterystyczne. Mają one w naszych noworocznych spostrzeżeniach określone uzasadnienie.

Zwracając uwagę na fakt, że aby wykonać, wynikające z wytycznych i poczynionych przygotowań, zadania na 1965 rok — konieczna jest pełna mobilizacja sił całego aktywów i pracowników Towarzystwa. W każdym ogniwie trzeba dobrze podzielić się zadaniami i pracą. Równolegle bowiem, zwłaszcza w okresie I półrocza przeprowadzać będziemy kampanię wyborczą delegatów na Zjazdy Oddziałów i na VI Zjazd Towarzystwa, dyskutować i ustalać pracę poszczególnych ogniw i całego PTTK na lata przyszłe a jedno-

Dokończenie na str. 7

Oddział PTTK przy Zakładach H. Cegielskiego w Poznaniu obchodzi niedawno 10-lecie swego istnienia. A oto garść informacji o osiągnięciach i rozwoju tego Oddziału.

Za rozwój turystyki i krajoznawstwa wśród załogi Oddział został odznaczony Złotą Odznaką PTTK, Złotą Odznaką Związku Zawodowego Metalowców i Odznaką Złotego Dysku Woj. Kom. KF i T.

27 Kół Zakładowych, w jak najszybszej współpracy z Radami Zakładowymi, jest organizatorem turystyki, krajoznawstwa i wypoczynku na terenie swoich Zakładów.

Pierwszym Kołem na terenie Zakładu było Koło przy Fabryce W8. Najmłodszym — Koło przy Fabryce Silników Trakcyjnych W9.

W 1964 roku 12 414 pracowników i ich rodzin wzięło udział w 328 wycieczkach organizowanych przez Koła PTTK i Rady Zakładowe.

Oddział PTTK — HCP powstał dnia 18 października 1954 r. jako pierwszy Oddział Zakładowy Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego.

Oddział szkoli na kursach zakładowych organizatorów turystyki, przewodników zakładowych oraz prowadzi dla młodzieży obozy szkoleniowo-wypoczynkowe.

Oddział obejmuje swoją działalnością oprócz Zakładów H. Cegielskiego także:

Zasadniczą Szkołę Zawodową HCP,

Zakład Leczniczo-Zapobiegowy przy HCP,

Zjednoczenie Tasko,

Centr. Biuro Konstr. Tab. Kolejowego w Poznaniu,

Poznańską Fabrykę Łożysk Toczyńskich,

Dokończenie na str. 4

Nagrody dla informatorów

Miło nam jest zawiadomić, że po podsumowaniu zeszłorocznego konkursu dokonanym przez wyłonioną komisję rozpatrującą wnioski Wojewódzkich Ośrodków Informacji Turystycznej na najlepszych informatorów — następujące osoby, udzielające informacji w punktach IT zorganizowanych przez ogniwa PTTK, uzyskały nagrody:

A) Nagrodę w postaci 14-dniowych wczasów ufundowaną przez ZG PTTK otrzymała p. Regina Piwowarska — Zarz. Oddz. PTTK w Puławach, ul. PKC 10

B) Nagrody I kategorii po 500 zł. ufundowane przez COIT otrzymali:

1. Edmund Krzyżtofik, ORT PTTK — Kielce, ul. Sienkiewicza 34
2. Felicja Keschube, Zarz. Oddz. PTTK — Kolobrzeg, ul. Lenina 10
3. mgr Miłkołaj Cudyk, BORT — PTTK — Kraków, ul. Szpitalna 32
4. Janina Sztetner, Oddz. PTTK — Opole, ul. Krakowska 15/17
5. Wacław Baehr, Oddz. PTTK — Poznań, Stary Rynek 89/90
6. Józefa Hubert, Oddz. PTTK — Gorlice, ul. Dąbrowskiego 1
7. Janina Bielicka, Zarz. Okr. PTTK — Szczecin, pl. Batorego 2

C) Nagrody II kategorii po 300 zł ufundowane przez COIT otrzymali:

1. Andrzej Duda, Zarz. Oddz. PTTK — Wałcz, ul. Kilińszczaków 50
2. Stanisław Nowak, Zarz. Oddz. PTTK — Krynica, ul. Kraszewskiego 6
3. Zofia Dobiecha, Zarz. Oddz. PTTK — Kazimierz Dolny, Rynek 27
4. Maria Stanko, Zarz. Oddz. PTTK — Zamość, ul. Zamenhofska 4
5. Zbigniew Sochocki, Zarz. Oddz. PTTK — Nowe Miasto
6. Zofia Petas, Zarz. Oddz. PTTK — Ostróda, ul. Dworcowa

7. Ryszard Krawczyński, Zarz. Oddz. PTTK — Przemysł ul. Weyarta 5

8. Janina Kudanowska Zarz. Oddz. PTTK — Stargard — Brama Pырzycka

D) Nagrody książkowe (wartość 150 zł) ufundowane przez COIT otrzymali:

1. Bogusław Żuchnik, Zarz. Oddz. PTTK — Malbork, ul. Hibnera 4
2. Urszula Woźniak, Zarz. Oddz. PTTK — Gdańsk, ul. Długa 45
3. Anna Szupina, Zarz. Oddz. PTTK — Cieszyn, ul. Mennicza 4
4. Julian Lemkow, Zarz. Oddz. PTTK — Szczecinek, ul. Boh. Warszawy 6

Zespół Obsługi Ruchu Turystycznego PTTK — Zakopane ul. Kru-pówki 37

5. Stanisław Niemczyk
6. Ludwika Jankowska
7. Teresa Szwenk
8. Maria Płonka, Tadeusz Albrzykowski
9. Teresa Cegła, Zarz. Oddz. PTTK w Lublinie, pl. Litewski 2
10. Wiesława Pikor, Stacja Wodna PTTK — Jabłoń, pow. Pisz
11. Danuta Wojhert
12. Stefan Biały, Ośr. Tur. Wodnej PTTK — Nida
13. Światosław Żuk, Dom Wycieczkowy PTTK w Chodzieży
14. Bronisława Rączkowska schr. PTTK na Magórze Małostowskiej
15. Zbigniew Kowalyszyn, Zarz. Oddz. PTTK — Szczecin, Brama Portowa.

Nagrody wręczone zostaną informatorom przez poszczególne Woj. Ośrodki Informacji Turystycznej na najbliższych organizowanych przez nie kursokonferencjach.

W listopadzie przypada stuletnia rocznica urodzin Kazimierza Przerwy-Tetmajera (12.11.1865—18.1.1940).

W centrum uwagi będzie Ludźmierz, stara góralska wioska, rodzinne gniazdo, miejsce urodzin poety, który rozstawił w swoich utworach poetyckich i prózie piękno umiłowanych Tatr i ludu podhalańskiego. Daje temu wyraz w poematach pełnych uczuciowego stosunku do Tatr i w cyklu prozy o wspanialej plastyce, żywości barw i sile wyrazu w opisach życia górali.

Tetmajer był również znakomitym taternikiem, a okres jego najintensywniejszego uprawiania taternictwa to lata 1881—1896. Chęć w góry z przewodnikiem Jędrzejem Walą synem, Klimkiem Bachledą i gronem przyjaciół jak H. i J. Nowiccy, Chmielowski, Potkański, Hoë-sick, Żuławski i in. W tym okresie poznał najwyższe i najważniejsze szczyty tatrzańskie. Można powiedzieć, że przeszedł Tatry wstąż i wszsz. W „Kurierze Warszawskim” z roku 1895 pojawiły się następnie pisane piękną prozą poetycką — „Objaśnienia do Panoramy Tatr”.

Jako długoletni członek Polskiego Towarzystwa Tatrzańskiego otrzymał Tetmajer w uznaniu zasług godność honorowego członka Sekcji Klubu Wysokogórskiego PTT (rok 1913).

Prasa donosi, że w związku z rocznicą mieszkańcy Podhala postanowili uczcić pamięć swego wielkiego pisarza cyklem uroczystości i ogłosili „Rok Tetmajerowski”. Organizatorem uroczystości jest Zarząd Główny Związku Podhalań i oddział w Ludźmierzu. Patronat objęło Ministerstwo Kultury i Sztuki. Górale z Ludźmierza mają zbudować Wiejski Dom Kultury, a w dniu jubileuszu zostanie odsłonięty obelisk ku czci Tetmajera.

Działacze turystyczni pragną wytyczyć nowy szlak turystyczny i nazwać go imieniem Tetmajera. Szlak będzie wiodł przez najpiękniejsze tereny zachodniego Podhala, łączące dwie magiczne role turystyczne — Beskidzką i Tatrzańską-Pienińską z uwzględnieniem zwiedzania najstarszych wsi podhalańskich. W programie uroczystości uwzględnione są też wieczory literackie poświęcone wielkiemu pisarzowi, występy zespołów regionalnych, spotkania z gawędziarzami ludowymi itp.

W związku z uroczystościami „Roku Tetmajerowskiego” apelujemy do Okręgów i Oddziałów PTTK o włączenie się do rozpoczętej akcji uczczenia 100-letniej rocznicy urodzin wielkiego Piewcy Podhala przez organizowanie odczytów, pogadanek i wycieczek.

„Ja niżej podpisany przyrzekam dobrowolnie stosować się do postanowień Regulaminu Górskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego. Obowiązki ratownika górskiego — przyjęte na siebie w pełni świadomości — sumiennie wypełniać i według najlepszej woli przyczyniać się do osiągnięcia celów i zadań Górskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego”.

24 października 1964 r. w schronisku na Polanie Chochołowskiej 40 kandydatów na ratowników górskich (w tym 4 kobiety!) wypowiadając te słowa, otrzymało uprawnienie do noszenia najbardziej zaszczytnej w naszym Towarzystwie odznaki — Błękitnego Krzyża.

Od 55 lat w Ochotniczym Pogotowiu Górskim walczą o życie turystów ludzie gór, którym idea niesienia pomocy innym przesłania całkowicie uroki ustabilizowanego życia osobistego. Ludzie, którzy nie znają często granicy osobistego bezpieczeństwa, gdy wychodzą na ciężką wyprawę, nie mają bowiem żadnej pewności, czy z niej powrócą do bliskich. Gdy w dniu 24 listopada 1909 roku, po tragicznej śmierci współinicjatora idei powołania Tatrzańskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego — Mieczysława Karłowicza, staje w służbie TOPR 12 ochotników z Mariuszem Zaruskim na czele i ludźmi tej miary, co Klemens Bachleda, Józef Oppenheim, Zdyb, Loria i Stanisław Gąsienica-Byrcyn, działalność Pogotowia organicza się do cichych i niezaludnionych Tatr. W latach 1910 do 1924 ilość ratowników wzrasta dwukrotnie (do 24), a do roku 1939 — do 49. Do chwili wybuchu II Wojny Światowej w TOPR pracują tylko ochotnicy, a jego praca (wyprawy) finansowana jest sporadycznie przez państwo, głównie jednak oparta na odpłatności turystów za podjętą akcję ratunkową.

W latach 1945—52 działalność ratowników związana jest nadal wyłącznie z Tatrami, a TOPR-em kieruje Bogdan Małachowski. Rok 1952 rozszerza pracę Pogotowia na dalsze rejony górskie, powstaje Górskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe z Tadeuszem Pawłowskim na czele. GOPR obejmuje już oprócz Tatr 3 następne grupy: Beskidzką, Sudecką, Krynicką. Do roku 1964 GOPR wzbogaca się jeszcze o Grupę Rabczańską (1954) i Bieszczadzką (r. 1961).

Doroczne święto GOPR — Dzień Ratownika, ze względu na przypadające w tym dniu 55-lecie nabrało szczególnie uroczystego charakteru. Wśród 250 ratowników zgromadzonych w schronisku obserwowaliśmy z satysfakcją zasłużonych seniorów Pogotowia — Stanisława Gąsienicę z Lasa i Stanisława Gąsienicę-Byrcynę, którzy wraz z zaproszonymi gośćmi zasedli na honorowych miejscach w czasie tego świątecznego spotkania.

W okolicznościowym przemówieniu Prezesa GOPR — mgr J. Ustupskiego przedstawione zostały wyniki działalności Pogotowia. Oto garść tych danych.

55 LAT BŁĘKITNEGO KRZYŻA

W okresie od r. 1952 do 1 października 1964 r. dokonano ogółem: 26.885 interwencji, z czego w zimie 1964 — 2.352, w lecie 1964 r. — 1.770; wypraw — zima 64 r. — 121, lato 64 r. — 113. Przeszkolono od r. 1952 na 7 kursach 210 ratowników. W szeregach ratowników nie brak także i kobiet, choć ilość ich jest — ze względu na szczególnie ciężki charakter pracy — minimalna (10 kobiet na 440 ratowników). Dla przypomnienia podajemy, że pierwszymi z kobiet, które otrzymały uprawnienia ratownika, są L. Paryska-Radwańska i Alina Kaszynowa. W Dniu Ratownika do szeregu tego przybyły w ub.r. 4.

Rok 1964 to rok niewątpliwie dużych strat dla GOPR. Z grona działaczy straciliśmy najwybitniejszego ratownika młodego pokolenia — Krzysztofa Berbeke, który nie przetrzymał tragicznej w skutkach wyprawy na północną ścianę Dent d'Herens. W tym roku odszedł od nas pierwszy powojenny Prezes TOPR, pełen swoistego uroku i humoru, przyjaciel gór — Bogdan Małachowski.

Obecny wśród honorowych gości Generalny Sekretarz PTTK — Stefan Strogulski w serdecznych słowach wyraził w imieniu Prezydium ZG uznanie i podziękowanie Zarządowi GOPR i ratownikom za ich ofiarną, trudną pracę, której Zarząd Główny w dalszym ciągu będzie się starał zabezpieczyć najbardziej optymalne warunki rozwoju. W Święcie Ratownika uczestniczyła również delegacja Horskiej Służby i Tatrzańskiego Parku Narodowego (CSRS) z Vladimirem Stano.

W powitalnym przemówieniu delegat Horskiej Służby zapewnił o tradycyjnych już więzach przyjaźni, jaka łączy Horską Służbę z GOPR, na której oparta jest ścisła współpraca w zakresie organizowanych po obu stronach Tatr wypraw, szkolenia i profilaktyki.

Do późnych godzin schronisko na Chochołowskiej rozbrzmiewało dźwiękami kapeli góralskiej i gwarem toczących się dyskusji wśród zebranych na tak tłumnym rendez-vous ratowników i gości.

Warto w tym miejscu także wspomnieć, że w stosunku do istniejących potrzeb kadra naszych ratowników (zwłaszcza ochotników) wciąż jeszcze nie jest wystarczająca, a praca tego rodzaju — jakkolwiek trudna — dla osób zwłaszcza młodych i związanych uczuciowo z górami, pełna jest mało spotykanej satysfakcji, uroku i atrakcyjności.

Pozostawiamy ten temat do szybkiego przemyślenia i realizacji naszym komórkom terenowym oczekując od nich podjęcia akcji informacyjno-propagandowej przede wszystkim w środowisku młodzieżowym.

ROK 1965 SEZONEM ZAGRANICZNYCH WYCIECZEK PTTK

Dokończenie z Biuletynu PTTK grudzień 1964 r.

Za naszym pośrednictwem BTZ PTTK gorąco apeluje do wszystkich komórek PTTK o organizowanie wycieczek grupowych. Podane programy należy traktować jako orientacyjne; na życzenie zorganizowanej grupy BTZ PTTK jest dziś w stanie przygotować dogodną trasę i program dla każdej dziedziny turystyki kwalifikowanej, a w pewnym stopniu nawet dostosować

wał zakres świadczeń do życzeń uczestników. Wprowadzone ostatnio ułatwienia przewidują ratalny system przedpłat na wycieczki; pierwsza wpłata wynosi tylko 25% ceny. Podane orientacyjne ceny zawierają w sobie koszt kieszonkowego wypłacanego uczestnikom na pokrycie wszystkich kosztów związanych z realizacją programu; prócz tego każdy wymienić może odpowiednią sumę dewiz: równowartość 600 zł przy wycieczkach trwających do 7 dni i równowartość 1200 zł przy wycieczkach dłuższych. Sądzymy, że udogodnienia te zachęcą turystów z całej Polski do udziału w zagranicznych imprezach kwalifikowanych BTZ PTTK. Czekamy na pierwsze zgłoszenia.

BIURO TURYSTYKI ZAGRANICZNEJ PTTK

X LAT W SŁUŻBIE ZAŁOGI

Dokończenie ze str. 2

Wielkopolską Fabrykę Urządzeń Mechanicznych,

Poznańską Fabrykę Papieru „Malta”,

Lotniczą Jednostkę Wojskową.

W samym tylko roku 1964 udział wzięło w 151 imprezach Komisji 5 438 osób, z czego:

w 10 imprezach Komisji Górskiej — 491 osób,

w 10 imprezach Komisji Kajakowej — 575 osób,

w 27 imprezach Komisji Kolarskiej — 648 osób,

w 44 imprezach Komisji Młodzieżowej — 1396 osób,

w 29 imprezach Komisji Motorowej — 1279 osób,

w 3 imprezach Komisji Narciarskiej — 125 osób,

w 28 imprezach Komisji Pieszej — 924 osoby.

W Komisjach działa 40 przodowników MOT, GOT, TOK, KOT, GON i NON, OTP oraz Strażników Ochrony Przyrody.

Główne kierunki działalności Komisji Krajoznawczej, to:

— akcje ochrony przyrody — popularyzacja regionu Wielkopolski, nowa treść krajoznawstwa — zapoznanie z osiągnięciami budownictwa socjalistycznego — patronowanie Podkomisji Fotograficznej.

Oddział posiada największą w Polsce (zakładową) wypożyczalnię sprzętu turystycznego.

Do dyspozycji załogi w wypożyczalni znajduje się: 150 namiotów, 304 materace, 28 kajaków, 14 rowerów, 30 plecaków, 32 kuchenki tur., 121 koców i 20 nart.

W latach 1954—1964 wypożyczyło sprzęt 17.044 osób.

Oddział prowadzi bibliotekę przewodników i map turystycznych.

Oddział wspólnie z TPPR organizuje i bierze masowy udział w Ogólnopolskich Rajdach Przyjaźni.

W latach 1956—1964 w Rajdach Przyjaźni do Rogoźna, Obrzycka, Dolska, Trzciana, Chodzież, Obornik, Wągrowca, Czarnkowa i Leszna wzięło udział ponad 2000 uczestników.

W roku ubiegłym oddział zdobył puchary za najliczniejszy udział turystów motorowych i pieszych w Rajdzie Szlakami Lenina.

Oddział posiada w Wielkopolskim Parku Narodowym Ośrodek Campingowy w Jeziorach (40 miejsc noclegowych). Stację Turystyczną w Jarosławcu (12 miejsc nocleg).

Podkomisja Szlaków Turystycznych działająca przy Oddziałowej Komisji Turystyki Pieszej utrzymuje na terenie WPN — 5 szlaków turystycznych o łącznej długości 189 km oraz szlak „Hacepek” prowadzący z Rogoźna do ośrodka wczasowo-kolonijnego Zakładów.

W roku 1964 w obiektach Oddziału udzielono 2 378 osobonoclegów.

Zarząd Oddziału PTTK wydał od 1.III.1958 r. — 81 numerów Biuletynu

Informacyjnego „Turystyka i Krajoznawstwo u Cegielskiego” i „KOCIOLEK” o łącznym nakładzie 447 000 egzemplarzy. Od roku 1960 jako dodatek do gazety zakładowej „Nasza Trybuna”.

Obecnie „Kociołek” informuje załogę o całej działalności Kół Zakładowych, Komisji Turystyki Kwalifikowanej i Zarządu Oddziału.

Oddział prowadzi Informację Turystyczną „IT”.

W ciągu 10 lat Oddział wydał 6 folderów, 4 kalendarze ulotki propagujące szlaki turystyczne, imprezy specjalne i 15 opisów krajoznawczych.

Oddział prowadził akcje propagandowe w obronie Dębów Rogalińskich, w sprawie wyciętu drzew w WPN i w sprawie budowy parkingu nad Morskim Okiem.

Oddział współpracuje z KS „Warta”, Zarządem TPPR, TRZZ oraz z bratnimi Oddziałami PTTK miasta Poznania i województwa.

Obsługa Ruchu Turystycznego Oddziału organizuje wycieczki krajoznawcze, wypoczynkowe, autokarowe i kolejowe.

Oddział organizuje i prowadzi akwizycję wycieczek zagranicznych oraz w pas konwencji turystycznej.

W ciągu 10 lat w 1947 imprezach ORT obsłużył 85 794 osoby, autokary Oddziału przejechały 328 996 km.

ORT zainicjował organizację długofalowych imprez masowych, jak:

„Poznań w nocy”,

„Szlakiem PPR przez Poznań”,

„Poznań 1000-lecia, Poznań XX-lecia”.

W dniach 9—11 października odbyły się w Zegrzynku obrady VII Ogólnopolskiego Zlotu Przodowników Turystyki Pieszej i Plenum Komisji Turystyki Pieszej.

W obradach uczestniczyli: z ramienia ZG PTTK — Wiceprezes kol. Feliks Gołębiowski, Skarbnik — kol. Wacław Kwaśniewski, Szef Zespołu Programowego — kol. Wojciech Militz, GKKFiT — reprezentował — tow. Stanisław Lenartowicz, a WKKFiT tow. M. Wójcik oraz przedstawiciele współdziałających Komisji ZG: Górskiej, Krajoznawczej, Młodzieżowej i Kół Zakładowych. Funkcję gospodarzy sprawowali: Prezes Okręgu Mazowieckiego — kol. T. Rycerski wraz z Wiceprezesem kol. M. Sobkiewiczem. Obradom Plenum przewodniczył Kol. A. Słomczyński; Złotowi kol. St. Romaszkan i T. Ligena.

W sprawozdaniu z działalności Komisji Turystyki Pieszej w okresie od ostatniego, tj. wiosennego Plenum w Łodzi Przewodniczący KTP ZG — A. Słom-

Obrady Komisji Turystyki Pieszej

czyński, przedstawił główne problemy pracy Komisji w tym okresie.

Do zasadniczych osiągnięć w tym czasie należy zaliczyć:

— organizację i udział turystów pieszych w XII Ogólnopolskim Rajdzie Pieszym i V Wysokokwalifikowanym włączonym do Centralnego Zlotu Turystycznego (443 uczestników, wśród których znaleźli się przedstawiciele wszystkich niemal OKTP i Klubów TP z całej Polski),

— organizacja ogólnopolskich i okręgowych imprez pieszych XX-lecia, w których znacznie wzrósł udział liczbowy turystów pieszych (ogółem 14.000), wahał się w każdej imprezie od 300 — 1900 (tu należą się słowa uznania organizatorom: „Mogilno 64”, XII Ogólnop. Rajdu Przyjaźni w Lesznie Wlkp. — 1900 osób, Rajdu Pieszego w Centralnym Rajdzie „Szlakami Lenina”).

Plenum podjęło szereg uchwał oraz przyjęło i zatwierdziło uchwały Zlotu.

Dokończenie na str. 6

Postawa czynna w krajoznawstwie

Do poznania kraju można zmierzać różnymi drogami: przez podróże, słuchanie odczytów, oglądanie filmów etc., ale krajoznawstwo cechuje się tym, że poznawanie kraju osiąga się poprzez uprawianie turystyki.

Studium literatury i map, słuchanie odczytów, oglądanie filmów krajoznawczych — są to środki pomocnicze. Dopiero bezpośrednie poznanie wielkiego, czy najmniejszego skrawka ziemi ojczystej — turystycznie: pieszo, na nartach, kajakiem, czy żaglówką, rowerem, motorem, czy nawet autokarem (jeśli wycieczka autokarowa jest należąca pod względem turystycznym i krajoznawczym pojęta i zorganizowana) znamionuje krajoznawstwo turystyczne.

Krajoznawstwo nie może się kończyć na poznaniu. Człowiek, istota rozumna i odczuwająca piękno i dobro, a także istota społeczna, nie może swego stosunku do otoczenia, swej aktywności wyczerpywać w samym procesie poznania. Konsekwencją poznania piękna jest przeżycie i chęć utrwalenia i przedłużenia wrażeń. Stąd z jednej strony fotografia, film, dokumentacja krajoznawcza, literatura kronikarska, czy reportażowa, a z drugiej strony idea ochrony przyrody i krajobrazu, ochrony zabytków, z którymi krajoznawstwo jest organicznie powiązane.

Instynkt społeczny, poczucie społeczne nakazuje dzielenie się z innymi doznaniem piękna oraz wiedzą o kraju. Stąd — popularyzacja organizowania wycieczek dla młodzieży, dla towarzyszy pracy, dla swoich i obcych, stąd muzealnictwo, pamiętkarstwo i niezliczone formy przekazywania wiedzy o kraju i wiarzenia innym możliwości poznania.

Wszystkie te środki przewidziane są w Statucie PTTK, a więc w tej lub innej mierze obowiązują członków Towarzystwa, jego jednostki organizacyjne, władze powołane z wyboru oraz pracowników, którzy na zasadzie umowy o pracę zobowiązali się służyć celom Towarzystwa. Poznanie i społeczne podejście do spraw kraju i regionu (art. 6 Statutu PTTK na pierwszym miejscu wśród zadań Towarzystwa wymienia budzenie umiłowania kraju ojczystego i jego regionów), inspirowane więc jest poczuciem obowiązku społecznego, poczuciem służby. Wszystkie bowiem doznania i przeżycia właściwe rozumnej naturze ludzkiej, odpowiadające kulturze i wychowaniu człowieka w społeczeństwie i dla społeczeństwa, rodzą też i obowiązki organizacyjne.

Jeśli ktoś korzysta z tych wszystkich urządzeń społecznych (a któż z nich nie korzysta?), jak: z dróg i szlaków turystycznych, z bazy usługowej, z informacji, z literatury

przewodnikowej etc., co więcej, jeśli zapisuje się na członka PTTK, ten wchodzi w społeczny krąg nie tylko uprawnień, ale i obowiązków. Przynależność do Towarzystwa rodzi poczucie przynależności do kolektywu, pełnienia służby wraz z całym Towarzystwem w ogólnym zespole członkowskim i koleżeńskim, służby wyrażającej się w realizowaniu celów statutowych PTTK. Należy do nich w pierwszym rzędzie poznawanie kraju i jego regionów, poznanie coraz lepsze, coraz pełniejsze, coraz intensywniejsze, które aktywizuje w działaniu na rzecz jego rozwoju kulturalnego, gospodarczego.

Tak rozumiemy przetworzenie biernej, konsumpcyjnej postawy członka PTTK, korzystającego tylko z urządzeń Towarzystwa, w postawę czynną.

Wiele milionów ludzi w Polsce korzysta z różnych form wypoczynku i wczasów, wielu z nich w formie ruchowej, wędrowniczej, a więc turystycznej. Pewna ich część stanowi kadre członkowską PTTK, a więc jakby czołówkę ruchu turystycznego, która powinna rozumieć cele i zadania Towarzystwa i uczestniczyć w ich realizacji. PTTK nie ma monopolu na obsługę turystyczną, ale zajmuje w tym względzie szczególniejszą pozycję właśnie z uwagi na to, że podjęło się pieczy nad ważnym odcinkiem życia społecznego, krajoznawstwem, i zapewnia prowadzenie obsługi ruchu turystycznego w organicznym powiązaniu z krajoznawstwem.

Towarzystwo nie ma monopolu na krajoznawstwo, ale skoro od lat używa tego hasła w swej nazwie, a jako ideowy i prawny sukcesor Polskiego Towarzystwa Krajoznawczego, sztandar ten dźierży od z górą pół wieku, ma szczególnie obowiązki wobec państwa i społeczeństwa.

Jeśli to, co powiedzieliśmy odnosi się do całokształtu zadań Towarzystwa, to odnosi się tym samym do działalności na polu regionalizmu, którego koncepcja jakże daleko odbiega w naszym ujęciu od samego tylko strzeżenia pamiętek, starego obyczaju, tradycji regionalnych, strojów i zabytków kultury materialnej i duchowej.

W naszym poczuciu regionalizm, to aktywna służba dawnym i nowym dynamicznie rozwijającym się ośrodkom regionalnym życia gospodarczego i społecznego kraju. Służba, którą powinniśmy lepiej wykonać znając dokładniej niż inni, zgodnie z naszym organizacyjnym obowiązkiem, nie tylko zewnętrzne oblicze regionu, ale i jego wewnętrzna struktura, jego życie i pracę, jego rolę w całokształcie życia narodu, jego zadania, perspektywy rozwoju, plan i środki jego realizacji.

Tak rozumiemy uchwalone przy powszechnym aplauzie na sejmiku w Poznaniu w 1961 r. hasło „Każdy członek PTTK zna swój region” i tak rozumiemy obowiązujący wszystkich członków przepis Statutu o „budzeniu umiłowania kraju ojczystego i jego regionów”.

40 lat Katowickiego Oddziału PTTK

O Katowickim Oddziale PTTK nie często się słyzy i rzadko wspomina na łamach prasy turystycznej. Warto więc może zwrócić uwagę, że Oddział ten należy do jednych z najstarszych w Polsce. W województwie katowickim jest drugi po Oddziale w Cieszynie, a w roku bieżącym przypada czterdziestolecie rocznica jego założenia.

W latach międzywojennych Górnośląski Oddział PTTK w Katowicach stanowił poważną pozycję w kształtowaniu polskiej turystyki, w szczególności po Plebiscycie na Śląsku. Do szczególnych osiągnięć tamtych lat należy troska o polskie zagospodarowanie turystyczne Beskidu Śląskiego poprzez zakładanie szlaków turystycznych i uruchomienie schronisk na Równicy i Przysłopie pod Baranią Górą, oraz konsekwentne wypieranie wpływów niemieckich związków turystycznych.

Kiedy wojna i okupant zniszczył dorobek polskiej turystyki, działające Górnośląskie Oddziału PTTK w Katowicach, którzy ocaleli, przystąpili natychmiast do odbudowy zdewastowanych urządzeń turystycznych, budując m.in. w bardzo trudnych warunkach służące nam po dziś dzień — schronisko na Skrzyczynie.

Największy rozkwit Katowickiego Oddziału przypada na okres od 1951, kiedy to organizacja rozrosła się do dużego Oddziału zrzeszającego ok. 10 000 członków w 150 Kołach przy kopalniach, hutach i zakładach przemysłowych.

W tym to okresie Oddział PTTK w Katowicach zgromadził w swoich szeregach liczny oddany aktyw, który po przeszkoleniu pozostał we władzach Oddziału. Liczni działacze zajmują również odpowiedzialne stanowiska we wszystkich władzach PTTK oraz Komitetach Kultury Fizycznej i Turystyki.

Rozwój turystyki kwalifikowanej łączy się zawsze ze wzrostem zainteresowania niemal wszystkimi dyscyplinami turystyki. Oddział w Katowicach posiada obecnie silne Komisje Społeczne, a wśród nich najlepiej pracujące OKTG i N i OKTP, Kluby Specjalistyczne, jak Żeglarski, Kajakowy, Motorowy, Speleologiczny i 3 Koła Przewodników Turystycznych.

Posiada 400 organizatorów turystyki w zakładach pracy, 6 stacji turystycznych, administrowanych przez Koła PTTK, Stację Wodną i Ośrodek Żeglarski na Pogorii.

Klub Żeglarski może się poszczycić jachtem pełnomorskim „Karlo-linka”.

Z Katowickiego Oddziału wyrosły nowe Oddziały; w Gliwicach, Chorzowie, Mikołowie, Zakładowy Oddział przy kopalni „WUJEK” oraz najmłodszy Międzyuczelniany Oddział przy ZSP w Katowicach.

Dokończenie na str. 8

Obrady Komisji Turystyki Pieszej

Dokończenie ze str. 4

Obrady zlotowe otworzyły referaty programowe:

„Rola przodownika TP w zakładzie pracy”, wygłoszony przez przedstawiciela Komisji Kół Zakładowych i „Działalność przodownika TP w środowisku młodzieżowym” — referat Komisji Młodzieżowej ZG. Oba referaty, ze względu na brak w nich oczekiwanych nowych elementów i wskaźników co do kierunków i planu działalności programowej przodowników TP w tych środowiskach, wywołały dyskusje wśród zebranych.

Ocenę przebiegu sezonu tegorocznych imprez pieszych oraz plan na tym odcinku na r. 1965 przedstawił kol. M. Durański, a oceny działalności KTP ZG w zakresie imprez na orientację i omówienie planu tej nowej formy działalności w 1965 r. dokonał kol. B. Turoń.

Blisko 12-godzinne obrady zlotowe charakteryzowała troska dyskutantów o zapewnienie turystyce pieszej najlepszych warunków rozwojowych w ZG i ogniwach terenowych PTTK i ukierunkowanie jej przyszłej działalności programowej w oparciu o pomoc i współpracę środowisk związkowych i młodzieżowych. Dużo uwagi zebrani poświęcili omówieniu roli przodowników, wysuwając szereg postulatów w zakresie poszerzenia ich dotychczasowych praw w naszym Towarzystwie.

Szeroko dyskutowano zagadnienie organizacji imprez na orientację.

Wiceprezes ZG PTTK — Feliks Gołębiowski, określił postawę, jaka powinna charakteryzować działacza-przodownika. A więc „aktywność w pracy społecznej powinna być czynnikiem zaradczym wobec rysujących się trudności w danym środowisku. Działalność zaradcza, a nie zastanianie się trudnościami i zniechęcanie — to właściwa rola aktywisty”. Zabierając głos, Skarbnik ZG W. Kwaśniewski i Szef Zespołu Programowego — kol. W. Militz nawiązali do omawianego planu i zakresu działalności Komisji w roku 1965, oceniając dodatnio dotychczasowe wyniki pracy Komisji. Aprobując planowany rozwój nowych form działalności programowej w 1965 roku, wskazali oni jednocześnie na konieczność zastosowania przy ich realizacji wszelkich możliwych oszczędności finansowych.

W czasie obrad zlotowych Przewodniczący Komisji Współzawodnictwa KTP ZG — kol. Zajchowski ogłosił wyniki akcji współzawodnictwa międzyokręgowego na r. 1963.

W ramach oceny tej akcji przyznane zostało I miejsce OKTP — Poznań, II — OKTP Kraków, III — OKTP Wrocław. Wręczenia zdobytych proporców dokonał Przewodniczący KTP ZG — kol. A. Słomczyński.

W uznaniu osiągniętych wyników w działalności społecznej Wiceprezes ZG — F. Gołębiowski wręczył 50 wyróżnionym aktywistom turystyki pieszej dyplomy ZG PTTK.

Ponadto dyplom ZG otrzymał — w 5-lecie swej wszechstronnie aktywnej działalności — Klub TP „Bąbelki” z Gdańska.

Wyróżnionym za pracę w 1964 r. Okręgowym, Oddziałowym Komisjom TP, Klubom i Kołom Zakładowym TP, Skarbnik ZG — W. Kwaśniewski przekazał upominki w postaci sprzętu turystycznego i wydawnictw książkowych.

Wynikiem obrad i dyskusji Zlotu i Plenum są powzięte uchwały:

— w konsekwencji porozumienia PTTK i Min. Oświaty w zakresie współpracy nad rozwojem turystyki wśród młodzieży szkolnej kontynuować starania o przeprowadzenie unifikacji odznak turystycznych,

— rozwijać w dalszym ciągu akcję szkolenia przodowników TP wszystkich stopni poprzez organizację we wszystkich Okręgach, okręgowych kursów dla przodowników.

Kursami tymi należy objąć w najszerszym zakresie środowiska organizatorów turystyki w zakładach pracy i środowiska młodzieżowe (młodzież i nauczycieli),

— popularyzować turystykę pieszą w zakładach pracy przy pomocy przedmiotów i aktywu, realizując hasło krajoznawcze „Każdy zna swój region”,

— wobec stwierdzonych niejednokrotnie faktów umyślnego niszczenia znakowania szlaków nizinnych, wystąpić o wydanie zarządzenia GKKFiT, zapewniającego prawną ochronę znaków na szlakach turystycznych,

— rozwijać działalność OKTP na odcinku znakowania przy zapewnieniu pomocy finansowej ze strony Komitetów Kultury Fizycznej i Turystyki, Rad Narodowych, Parków Narodowych i — pomocy społecznej ZHP, młodzieży szkolnej i organizacji młodzieżowych,

— popierać i rozwijać inicjatywę OKTP na odcinku uruchamiania stacji nizinnych, zastrzegając jednocześnie konieczność opiniowania wszelkich wniosków Zarządów Okręgów wpływających do KTP ZG przez Okręgowe Komisje Turystyki Pieszej,

— przeprowadzać weryfikację przodowników TP raz na 3 lata, zachowując obowiązek corocznych sprawozdań przodowników, corocznie — w miarę potrzeby — dokonywać skreśleń i poszerzenia uprawnień,

— podjąć starania o zagwarantowanie przez BTZ wczesnego przydziału planowanych wycieczek na dany rok, pełnej i terminowej ich realizacji oraz — programu tras tych wycieczek odpowiadających założeniom krajoznawczo-turystycznym turystyki pieszej, nie łącząc ich z wycieczkami BTZ tzw. „wolnej aktywności”,

— opracować i wydać mapę i wykaz znakowanych szlaków nizinnych Polski z podaniem ich kilometrażu,

— wprowadzić w akcji współzawodnictwa międzyokręgowego system punktacji, zapewniając tym sposobem prawidłowe dokonywanie oceny prac OKTP.

— wobec wzrastającego zakresu prac Prezydium KTP ZG i różnorodności zadań Komisji, działać w Prezydium poprzez powołane Zespoły i Podkomisje,

— zorganizować Plenum KTP w I kwartale 1965 r. w Opolu, powierzając organizację Plenum mającej tam powstać OKTP,

— Krajową Radę Aktywu TP zorganizować w listopadzie 1965 r. w Krakowie, powierzając organizację Rady OKTP — Kraków,

— organizację XIII Ogólnopolskiego Rajdu Pieszego w ramach Centralnego Zlotu Turystycznego Tysiąclecia „Śladami Polski Piastowskiej” powierzyć OKTP — Bydgoszcz, ustalając termin imprezy na lipiec 1965 r. z miejscem zakończenia w Toruniu,

— organizację VI Ogólnopolskiego Rajdu Pieszego dla Wysokokwalifikowanych powierzyć w ramach obchodów XX-lecia PRL OKTP — Wrocław, ustalając termin imprezy na 8—15.VIII.1965 r. z zakończeniem nad jeziorem Witka w woj. wrocławskim,

— organizację VIII Ogólnopolskiego Zlotu Przodowników TP powiązać programowo z obchodami XX-lecia PRL, powierzając organizację OKTP — Koszalin, z ustaleniem terminu imprezy na październik 1965 r.

Ponadto Plenum KTP ZG na mocy powziętej uchwały dokooptowało do składu Plenum i Prezydium kol. Krystynę Iwaszkiewicz, pełniącą dotychczas obowiązki Sekretarza etatowego ZG PTTK.

STREFY I REZERWATY CISZY

W związku z zainicjowaną przez GKKFiT kampanią walki z hałasem pod hasłem „Szukamy 100 gniewnych ludzi”, Komisja Ochrony Przyrody ZG PTTK wystąpiła z projektem wprowadzenia w niektórych regionach turystycznych tzw. terenów ciszy. Wskazane one są w pierwszym rzędzie na terenach wszystkich parków narodowych i rezerwatów przyrody, a także w niektórych miejscowościach o wybitnych walorach przyrodniczych i krajobrazowych. Wprowadzenie zakazu używania radiodbiorników tranzystorowych, głośników i klaksonów oraz naruszania ciszy przez chóralskie śpiewy, krzyki itd. ma podwójny cel: troskę o zdrowie i spokojne nerwy odpoczywających ludzi oraz troskę o zwierzyń. Komisja nasza zdaje sobie sprawę, że powodzenie tej akcji może być zapewnione tylko przy współdziałaniu władz administracyjnych, Milicji Obywatelskiej i pracowników służby leśnej.

Celem właściwego sprecyzowania problematyki, Komisja Ochrony Przyrody projektuje wprowadzenie podziału terenów ciszy na dwa zasadnicze typy:

a) strefy ciszy

b) rezerwaty ciszy (wyspy ciszy)

Wyżej podane obszary (ciekawe krajobrazowo) różnią się będą swym charakterem, zakresem przepisów porządkowych i obejmą miejscowości o walorach: — turystyczno-wypoczynkowych — przyrodniczych i krajoznawczych

I. STREFY CISZY — obejmą miejscowości o charakterze:

a) krajoznawczym

b) wypoczynkowym

c) krajoznawczo-wypoczynkowym

Do powyższych miejscowości zaliczane są również uzdrowiska, ośrodki klimatyczne, osiedla leżące na centralnych szlakach turystycznych oraz miejscowości typowo wypoczynkowe.

Ze względu na warunki miejscowe, gospodarcze itp. „strefy ciszy” mogą być całoroczne i sezonowe, np. od maja do października.

Celem szybszego wprowadzenia w życie proponowanej akcji Okręgi powinny na swoim terenie wybrać odpowiednie wg ich zdania miejscowości czy obszary, które należałoby objąć strefą lub rezerwatem ciszy i przelać w możliwie krótkim terminie swoje propozycje i uwagi do KOP ZG PTTK.

W Przepisy porządkowe, obejmujące zakazy w „strefach ciszy”

1. Wjazd do strefy motocyklami, ciągnikami, używanie sygnałów głosowych. W praktyce byłoby to objęciem zakazami obowiązującymi już dziś w większych miastach „stref ciszy” (np. wywóz śmieci tylko w oznaczonych godzinach, zakaz używania klaksonów itp.).

2. Używanie megafonów (z wyjątkiem komunikatów dotyczących bezpieczeństwa publicznego),

3. Ograniczenie godzin występów orkiestrowych i innych na wolnym powietrzu,

4. Ograniczenie używania radiodbiorników tranzystorowych w miejscach publicznych,

5. Zakaz śpiewów, krzyków i popisów wokalnych,

6. Zakaz przywożenia i picia przez wycieczki napojów alkoholowych,

7. Wprowadzenie znaków ograniczających wjazd lub wejście do strefy ciszy analogicznie do znaków drogowych, np. okrągła tablica z napisem „strefa ciszy”.

II. REZERWATY CISZY (WYSPI CISZY) — obejmą pewne rejony lub obszary turystyczne, które zostaną udostępnione wyłącznie dla pieszych turystów.

Wprowadzenie rezerwatów ciszy ma na celu zabezpieczenie istniejących i z perspektywą rozwoju, atrakcyjnych terenów turystycznych przed hałasem,

którego w „strefach ciszy” nie da się całkowicie wyeliminować.

Do rezerwatów ciszy należeć będą eksponowane turystycznie tereny, mające zaplecze turystyczne np. okolice miejscowości nad jeziorami mazurskimi (Ruciane, Mikołajki z niektórymi jeziorami i szlakami wodnymi, obszar Pienin z trasą spływu Dunajcem itp.) oraz określone właściwymi przepisami prawnymi parki narodowe i rezerwaty przyrody.

Rozszerzone zakazy dla rezerwatów (wysp) ciszy powinny obejmować:

1. Wjazd do rezerwatu pojazdami motorowymi lądowymi i wodnymi (motorówki i ślizgacze), z wyjątkiem motorowych łodzi ratunkowych WOPR i MO,

2. Używanie megafonów (z wyjątkiem komunikatów dotyczących bezpieczeństwa publicznego),

3. Ustalenie godzin wywożenia śmieci i innych czynności gospodarczych,

4. Zakaz jakichkolwiek występów (orkiestra, śpiewy, koncerty itp.),

5. Zakaz używania radiodbiorników tranzystorowych na wolnym powietrzu oraz w miejscach publicznych,

6. Zakaz sprzedaży i picia napojów alkoholowych,

7. Od godz. 22 do godz. 7 obowiązuje bezwzględna cisza.

Akcja terenów ciszy jest podstawowym elementem walki o właściwe warunki wypoczynku dla świata pracy i łączy się z akcją szeroko rozumianej ochrony przyrody i krajoobrazu.

W nowym 1965 roku

Dokończenie ze str. 1

częściej przygotowywać i realizować bogaty program 1965 roku. Program tym bogatszy, że obejmujący szerokie działania wśród młodzieży, że uwzględnia tak ważne momenty jak obchody 1000-lecia państwa polskiego w ich kulminacyjnym okresie, 20 rocznic zwycięstwa nad hitleryzmem i powrotu Ziemi Zachodnich i Północnych do Polski.

Nadto w 1965 roku odbędą się wybory do rad narodowych i Sejmu PRL, co naszą organizację — jako jedno z ogniw Frontu Jedności Narodu — zobowiązuje, aby poprzez swych działaczy wniosła problematykę turystyki do programu tej ogólnonarodowej kampanii.

Zjazd PTTK i poprzedzająca go akcja wyborcza w Kołach, Oddziałach, Okręgach i Komisjach jest wielkim wydarzeniem w życiu naszej organizacji. Obok znaczenia podejmowanych uchwał jest to doskonała okazja do pokazania społeczeństwu naszego dorobku i naszych zamierzeń. Trzeba aby akcji tej towarzyszyła dobrze zorganizowana praca propagandowa, aby każde zebranie, konferencja czy zjazd Oddziału posiadały właściwą świąteczną oprawę.

W działalności naszego Towarzystwa mamy wielu sojuszników i przyjaciół. Naszej pracy towarzyszy uznanie władz państwowych i partyjnych. Pomocą służą Związki Zawodowe, Komitety Kultury Fizycznej i Turystyki, organizacje młodzieżowe, nauczycielstwo, działacze kultury.

Ich pomoc jest nieodzowna również w akcji zjazdowej PTTK, o udział ich przedstawicieli w naszych zebraniach i zjazdach wyborczych powinniśmy szczególnie zadbać.

Aktywiści społeczni i etatowi PTTK niejednokrotnie dawali dowód wielkiej aktywności i umiejętności działania. Można więc mieć pewność, że i w roku 1965, roku wzmożonej pracy, zadania Towarzystwa, służące rozwojowi krajoznawstwa i turystyki, patriotycznemu wychowaniu społeczeństwa, zapewnieniu wypoczynku po pracy, zostaną chlubnie wykonane.

KONKURS NA FOTOGAZETKĘ

Zarząd Główny PTTK ogłasza konkurs na turystyczną fotogazetkę bądź inną formę plastyczną obrazującą działalność PTTK. W konkursie może wziąć udział każde Koło terenowe i zakładowe PTTK, Klub specjalistyczny oraz Oddział PTTK.

Założenia konkursu

Uwidocznienie osiągnięć PTTK w latach 1962—1964 zwłaszcza w zakresie:

- krajoznawstwa, ochrony przyrody, opieki nad zabytkami
- turystyki kwalifikowanej
- działalności Kół Zakładowych PTTK oraz organizacji wypoczynku świątecznego.

U w a g a:

Praca konkursowa może dotyczyć całokształtu zagadnień lub wybranego tematu np. wzorcowe imprezy, akcje wybrane jak PTTK dla uczczenia XX-lecia PRL itp.

Warunki konkursu

- Gazetka ścienna lub inna forma plastyczna (ilustrowana zdjęciami, rysunkami).
- Format nadsyłanych prac — nie większy niż 120 x 80 i nie mniejszy niż 40 x 50 cm.
- Oprawa sztywna przystosowana do zawieszania lub postawienia.
- Każda praca winna być zaopatrzona w tytuł oraz nazwę Koła, Klubu czy Oddziału, który ją nadesłał.

40 lat Katowickiego Oddziału PTTK

Dokończenie ze str. 5

Koła PTTK zorganizowały w r.ub. około 1900 wycieczek, w których brało udział około 85 tys. uczestników.

W latach 1951—1964 zorganizowano 75 rajdów turystycznych w różnych dyscyplinach turystycznych, a większość tych imprez zorganizowana została z inicjatywy lub przy dużym współudziale organizacyjnym Kół Zakładowych PTTK.

Komisje Społeczne i Kluby Specjalistyczne przeprowadziły 80 imprez, w tym szereg rejsów śródlądowych i morskich, rajdów motorowych oraz splywów i kursów kajakowych. Uczestniczyło w nich ok. 60 tys. osób.

Katowicki Oddział należy może do tych nielicznych, które swoje na-

dzieje na rozkwit krajoznawstwa i dobrze pojmowanej turystyki wiążą z rozwojem turystyki w zakładach pracy. Duża w tym zasługa całego aktywu pracującego w Oddziale i Kołach Zakładowych PTTK.

Jubileusz 40-lecia wiążący się z XX Rocznicą powstania PRL, który stał się okazją do podsumowania dotychczasowego dorobku ruchu turystycznego na Śląsku, jest również okazją do podkreślenia roli Związków Zawodowych, bez pomocy których wiele spraw ważnych dla naszego Towarzystwa i turystyki nie moglibyśmy skutecznie rozwiązać.

Jest również najbardziej chyba odpowiedni moment, ażeby wszystkim działaczom turystycznym oraz aktywowi w Kołach Zakładowych wyrazić słowa uznania i podziękowania za ich bezinteresowną i ofiarną pracę.

Sprostowanie

W Biuletynie Informacyjnym Nr 71 w sprostowaniu do artykułu pt. „O pracy

5. Nagrody rozdziela Komisja Konkursowa powołana przez ZG PTTK.

6. Termin nadsyłania prac mija z dniem 1.IV.65. Ogłoszenie wyników nastąpi w dniu 8.V.65.

7. Prace nadesłane na konkurs nie będą zwracane.

8. Prace należy nadsyłać na adres: Zarząd Główny PTTK — Dział Propagandy i Wydawnictw, Warszawa, ul. Senatorska 11 z dopiskiem „Konkurs na fotogazetkę”.

Nagrody

Za wysoką wartość informacyjną, graficzną, artystyczną i pomysłowość w wykonaniu Zarząd Główny, ustanawia następujące nagrody (dla zwycięskiego zespołu, Koła czy Oddziału):

I nagroda — wycieczka zagraniczna

II nagroda — wycieczka zagraniczna

III nagroda — wczasy krajowe

IV—X nagroda — nagrody rzeczowe w formie sprzętu i wydawnictw turystycznych

Najlepsze prace będą wystawione w sali obrad VI WZD PTTK w maju 1965 r. w Warszawie.

Ze względu na znaczenie propagandowe konkursu Zarząd Główny prosi wszystkich autorów nadsyłanych prac o zwrócenie szczególnej uwagi na stronę wykonawczą i plastyczną.

Zarząd Główny PTTK

Komisji Młodzieżowej ZG PTTK” ponownie wkraść się błąd drukarski. W tabelce przy pozycji „przewidziane wydatki na bazy noclegowe Autostopu w roku 1964 — Oddziały niestudenckie” powinna być suma 280 000, a nie jak mylnie podano — 2 800 000.

Uzupełnienie

W uzupełnieniu zestawienia umieszczonego w artykule „Zimowe wczasy PTTK” (Biuletyn Informacyjny Nr 71) podajemy dane liczbowe:

- Obozy narciarskie w okresie świątecznym 1964 r. — 672
 - Obozy narciarskie w 65 r. — 4675
 - Szlaki wędrowne — 60
 - Skierowania półswiadzeniowe — 350
- Ogółem w sezonie zimowym 1964/65 roku — 5757.

Biuletyn Informacyjny ZG PTTK,
redaguje Kolegium
Wydawca: Dział Propagandy
i Wydawnictw
Adres redakcji: Warszawa,
ul. Senatorska 11, tel: 262488
Wydaje — Agencja Wydawnicza
„Ruch” — Warszawa 1965
Nakład: 5000 egz.
ZG „RUCH” W-wa, z. 5-65 E-55